

Piergiorgio Pulixi

De boekhandel van de zwarte katten

Vertaald uit het Italiaans door
Guanita Milder-Wolbers en Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

1

Als er een tornado in die woonkamer had geraasd, zou die minder schade hebben aangericht. Dat dacht Lucia Castangia bij het zien van het slagveld waarin het appartement was veranderd. Ze keek om zich heen, wit weggetrokken als een soldaat die op wonderbaarlijke wijze was ontsnapt aan een vijandelijke hinderlaag. Ze staarde onthutst naar de vloer, die bezaaid was met chips en popcorn, alsof het patroonhulzen waren, stukken taart die waren uitgesmeerd op tafel en op de meubels, speeltjes die meedogenloos tot moes waren vertrapt, spetters van priklimonade die als bloed op de muren waren gespat, leeggelopen ballonnetjes die daar nog zieltogend lagen, cadeauverpakkingen die woest waren opengerukt om te kijken wat erin zat en de talloze lijken van taartjes, koekjes en sandwiches die overal en nergens opgestapeld lagen. Ze maakte een lijstje van onschuldige burgerslachtoffers: kapotte vazen, fotolijstjes die aan diggelen lagen en gemartelde planten. Een bloedbad.

Ze plofte uitgeput en verdwaasd op de bank neer.

‘Ik wil dood,’ fluisterde ze uiteindelijk tegen het lege huis, na afloop van een feestje van vierenhalf uur met een leger van duivelse kinderen. Hoewel het vuurpeloton het kamp al ruim een halfuur geleden had verlaten, gonsde de echo van de barbaarse kreten en lachsalvo’s nog steeds in haar oren. Ze had alle ramen opengezet om de stank van adrenaline en zweet te verdrijven die de kleine schreeuwlelijken hadden verspreid vanaf het eerste moment dat ze de deur door waren gekomen, tot de tanden gewapend met cadeautjes en strijd lust. Hun ouders waren er als deser-

teurs vandoor gegaan en hadden haar aan haar lot overgelaten met de vijandelijke troepen; ze waren bijna vijf uur later stilletjes teruggekomen om de indringers op te halen en waren 'm vervolgens weer gesmeerd zonder enige schadeloosstelling vanwege de oorlogsmisdaden.

‘Lafaards,’ mompelde Lucia, hen inwendig vervloekend.

Het idee om de toestand van de wc te inspecteren joeg haar doodsangst aan. Ze overwoog iets sterks in te schenken om zich moed in te drinken: whisky of rum, als die kleine ettertjes tenminste niet ook de drankenkast hadden geplunderd.

De deur ging open en haar man Nicola kwam binnenstrompen. Hij had zojuist alweer de vierde vuilniszak naar beneden gebracht in dat vervloekte appartementengebouw waar de lift het niet deed. Ze woonden op de zesde verdieping. Zijn quadricepsen trilden van inspanning. Ze wisselden een meewarige blik, als twee partizanen die de dood in de ogen hadden gekeken. De man plofte naast zijn vrouw neer.

Uit hun blikken sprak duidelijk de posttraumatische stressstoornis die ze hadden opgelopen.

‘Zullen we alles anders maar zo laten liggen en het morgen opruimen?’ opperde Nicola, die net als alle mannen laks was als het op de grote schoonmaak aankwam.

‘Vergeet het maar,’ oordeelde ze keihard en ze liet haar blik over de apocalyps glijden waarin ze onwillekeurig waren beland. ‘Morgen is het alleen maar erger... Ik had niet naar je moeten luisteren. Als we een zaaltje hadden afgehuurd, hadden we ons deze ellende kunnen besparen.’

Nicola had een zenuwtic bij zijn rechteroog. Zoals altijd had zijn vrouw gelijk.

‘Haal even adem en kom weer op krachten,’ vervolgde Lucia en ze gaf hem een kneepje in zijn hand. ‘Over vijf minuten beginnen we met schoonmaken.’

Nicola overwoog even een mouterij: hij had kunnen voorwenden dat de sigaretten op waren – een eerste levensbehoefte in zo’n situatie – en dat hij dringend nieuwe moest halen, maar zijn geweten speelde op en hij liet het idee varen. ‘Waar is Attila?’ vroeg hij.

‘Op zijn kamer, zijn oorlogsbuit aan het bekijken.’

‘In elk geval hebben we hem blij gemaakt,’ zei de man bij wijze van troost.

Die constatering doorbrak het gezinstrauma en ontlokte hun allebei een glimlach.

‘En Hendrix? Waar is die gebleven?’ vroeg Nicola bezorgd, toen hij hun bostonterriër nergens zag.

‘Die zit nog op het balkon, dat arme beest. Laat hem maar binnen.’

De man ging het hondje bevrijden, dat hij op het terras had gelaten om te voorkomen dat die kwajongens hem zouden pesten.

‘En als we nou eens overal alcohol sprenkelen en het huis in de fik steken?’ stelde Nicola voor, terwijl hij met Hendrix in zijn armen terugkwam. De pup liet zijn ogen van de ene kant van de woonkamer naar de andere schieten, in de war door al die geursporen. ‘Denk je dat we dat terugkrijgen van de verzekering?’

‘Hou op en doe eens rustig. Als we eensgezind en gecoördineerd aan de slag gaan, moeten we voor middernacht klaar kunnen zijn.’

‘Middernacht?!’ riep Nicola verbijsterd uit terwijl hij het hondje aaide. ‘Als Lorenzo achttien wordt, klaag ik ’m aan en eis ik smartengeld voor al deze ellende.’

‘Ben je er klaar voor?’

Nicola stond op het punt om nog een paar minuten respijt af te smeken toen de bel ging.

‘Ja hoor, zeker weer zo’n snotneus die iets vergeten is,’ verzuchtte hij en hij zette de hond op de grond. ‘Wie gaat er?’

‘Jij,’ zei Lucia onverbiddelijk.

‘Tot uw orders, mevrouw,’ zei haar man gehoorzaam, waarna hij het smalle gangetje naar de voordeur in liep.

Nicola deed open zonder zelfs maar te vragen wie er voor de deur stond: hij wilde die lastpost zo snel mogelijk wegwerken en aan de slag gaan. Alleen stond er geen kind voor hem, en ook niet een van de ouders zoals hij had verwacht, maar een lange man met een donkere bivakmuts. De man bracht onverhoeds een

spuitbus omhoog en spoot hem iets in het gezicht. Nog voor Nicola kon schreeuwen, verloor hij het bewustzijn door het gas dat hij inademde en werd hij opgevangen door de onbekende die hem voorzichtig naar de grond begeleidde.

Hendrix kwam aanrennen, zijn pootjes slippend over de vloer. Hij blafte twee keer naar de indringer, die onverstoorbaar een gehandschoende hand uitstak en die stilhield totdat de bostonterriër dichterbij kwam, ervan overtuigd dat de man geen bedreiging vormde. 'Braaf, kleintje,' fluisterde de gemaskerde man terwijl hij de hond aaide.

'Nicola? Alles goed?' klonk Lucia's stem vanuit de woonkamer.

De indringer deed de deur dicht, greep Nicola bij zijn enkels en trok zijn bewusteloze lichaam een paar meter het appartement in. Daarna verschool hij zich en wachtte tot de vrouw dichterbij zou komen.

Zoals te verwachten was, kon de vrouw haar nieuwsgierigheid nog geen minuut bedwingen en kwam kijken waarom haar man geen antwoord gaf. Toen ze hem op de grond zag liggen, slaakte ze een gil en wierp zich op hem, waarna ze hem probeerde wakker te schudden. Ze was zo geconcentreerd op het bij kennis brengen van haar echtgenoot dat ze niet in de gaten had dat de onbekende man uit de schaduw tevoorschijn kwam en haar verdoofde. Ook zij zakte in elkaar.

Hendrix keek zonder een kik te geven naar de roerloze lichamen van zijn baasjes.

'Je bent echt een heel braaf hondje,' mompelde de aanvaller, die hem nog een aai gaf. Hij haalde een handvol koekjes uit zijn zak en gaf die aan de hond als beloning.

Terwijl Hendrix op zijn buik op de grond ging liggen en blij begon te eten, deed de onbekende de deur op slot en sleepte het echtpaar naar de woonkamer.

2

De eerste die bijkwam was het kind. Het duurde even voordat hij doorhad waar hij was: op de grond in de woonkamer, met zijn polsen en enkels aan elkaar geknoopt met een touw. Een sluier van mist vertroebelde zijn zicht en hij proefde een rare, chemische smaak in zijn mond, die sterker was dan die van de stoffen prop die hem de mond snoerde. Zijn oren leken vol watten te zitten en geluiden klonken ver weg alsof hij onder water zat. Een golf van herinneringen kwam terug: hij zag zijn slaapkamerdeur weer opengaan; hij glimlachte, zwaaide opgewonden met een van de cadeautjes die hij net daarvoor had gekregen om die aan zijn ouders te laten zien, maar zijn lach bevroor meteen bij het zien van die onbekende die hem bliksemsnel iets in zijn gezicht spoot, waardoor hij zijn bewustzijn verloor.

Toen het waas eenmaal was weggetrokken en hij een onbekende met een donkere bivakmuts op voor hem zag zitten, kromp Lorenzo Vincis ineen. Naast de indringer stond een statief met daarop een digitale videocamera, die op de jongen gericht was. Het glazen oog keek naar het gezinnetje. Het knipperende rode lampje gaf aan dat het ding aan het opnemen was. De man had een pistool in zijn hand en legde de verlengde loop tegen zijn lippen om aan te geven dat het kind stil moest zijn. Met zijn andere hand aaide hij Hendrix over zijn kop, die tevreden gromde en op de tegels kwijlde. Het jongetje voelde een steek van jaloezie bij het zien van die vertrouwelijkheid tussen de twee. Hij hief zijn hoofd van de grond en keek naar zijn ouders: ook hun handen waren achter hun rug vastgebonden. De indringer had een prop in hun mond geduwd.

Het kind probeerde zijn vader wakker te maken door hem met zijn voet te porren. Nicola schrok op en sperde zijn ogen open. Bij het zien van het wapen met geluiddemper in de hand van de onbekende, trachtte hij zijn zoontje instinctief te beschermen door zijn eigen lichaam tussen de jongen en de crimineel te schuiven. De prop die hem het praten belette, smoorde zijn gekerm. Pas op dat moment zag hij de houten zandloper die vlak bij hen op de grond stond.

Toen ook Lucia weer bij bewustzijn kwam en zich om het kleine lichaam van het kind heen krulde, richtte de onbekende zich tot de man.

‘Wat ik je nu ga vragen is erg moeilijk, Nicola, dat weet ik. Maar je moet kalm blijven. Als je me netjes antwoord geeft, is het allemaal binnen een paar minuten voorbij,’ zei hij onaangedaan, alsof hij dit gesprek al tig keer had gevoerd.

Nicola keek hem onderzoekend aan. Hij dacht eigenlijk dat het gewoon een inbraak was: de afgelopen weken had hij gehoord over verschillende diefstallen bij hen in de buurt. Maar nu be kroop hem het vermoeden dat de onbekende niet geïnteresseerd was in hun spullen.

Wat zou hij dan willen? vroeg hij zich angstig af.

De videocamera registreerde al zijn gezichtsuitdrukkingen.

‘Over een paar tellen draai ik de zandloper om. Vanaf dat moment heb je precies één minuut om je beslissing te nemen. De keuze is moeilijk, dat snap ik heel goed. Maar dat is geen excuus. Zestig seconden. Dat is alles wat je hebt. Geen seconde langer. Begrepen?’

Waar heeft die vent het in vredesnaam over? vroeg de vader zich verbijsterd af.

Lucia wierp hem een wanhopige blik toe.

‘Ik vroeg of je het begrepen had,’ herhaalde de indringer, terwijl hij het wapen op de vrouw richtte.

Nicola knikte heftig.

‘Goed... Ik ga je vrouw of je zoon vermoorden.’

Alle gezinsleden verbleekten.

‘Haar... of hem...’ herhaalde hij, terwijl hij het pistool beurt-

lings op Lucia en Lorenzo richtte. 'Je hebt één minuut om een van de twee aan te wijzen. Als de tijd om is, vermoord ik ze allebei en laat ik jou in leven. Daarna vertrek ik en zie je me nooit meer terug.'

Hij legde alles helder en eenvoudig uit, alsof hij instructies gaf voor een recept in plaats van een moord aan te kondigen.

'Het heeft niet zoveel zin dat ze allebei sterven, toch? Dus maak een keuze. Zij of hij?'

Dit is een grap, zei Nicola bij zichzelf. Dat kan niet anders. Hij glimlachte zelfs even om de absurditeit van die woorden.

'Er valt niks te lachen,' zei de man wrevelig. 'Ik meen het echt. Ik zou maar gauw nadenken, want ik draai hem zo om.'

Lucia en Nicola probeerden zich los te wurmen, maar tevergeefs. Hendrix, die hen tot dan toe rustig had geobserveerd, terwijl hij op de grond aan een koekje lag te knabbelen, spitste zijn oren en keek hen verward aan. Hij rook hun angst.

De onbekende keerde de zandloper om: het was een fraai, antiek ogend houten ding met een ronde voet en drie zuiltjes, waartussen twee glazen bolletjes zaten met fijn, purperkleurig zand dat zich nu in het onderste bolletje begon op te hopen. De indringer bleef onbewogen naar hen kijken. Hij leek geen emotie te ervaren. Het raam naar het balkon had hij opengelaten. De frisse avondwind zorgde ervoor dat het gezin, dat aan dit wrede spel was overgeleverd, kippenvel kreeg. De maansikkel keek laconiek toe vanuit de donkere hemel.

'Ik raad je aan om na te denken over je keuze in plaats van naar mij te staren. Geloof me, dit is geen spelletje.'

Met de moed der wanhoop wierp Nicola zich onverhoeds dierlijk brullend op de onbekende, die hem stevig en vastberaden terug naar de grond duwde. De man zette de loop van het pistool tegen het voorhoofd van het kind om elke verdere poging tot verzet in de kiem te smoren. Het jochie sloot doodsbang zijn ogen. Lucia kermde en begon nog harder te beven.

'Dertig seconden,' zei de man ijzig. 'Verspil nou niet nog meer kostbare tijd.'

De vrouw probeerde de aandacht van haar man te trekken en

met haar blik smeekte ze hem om haar te kiezen: wat er ook gebeurde, Lorenzo moest het overleven. Dat was wat haar met tranen gevulde ogen schreeuwden.

‘Veertig seconden.’

De man keek afwisselend van zijn vrouw naar zijn zoon en staarde toen naar de indringer. In zijn door paniek vergrote ogen stond onmiskenbaar de vraag: waarom?

De onbekende gaf geen antwoord. Hij beperkte zich tot het geven van informatie over de seconden die onverbiddeijk wegtikten, afgemeten aan de zandkorrels die zich op de bodem van de zandloper ophoopten: ‘Vijftig seconden.’

Nicola Vincis sloot zijn ogen. Toen hij ze weer opende, gleed het laatste korreltje uit het bovenste bolletje en kwam terecht op het paarse bergje.

‘De tijd is om... Dus, wie wordt het?’

Lucia bedekte het lichaam van haar zoon met haar eigen lijf en beschermde hem alsof ze de keuze wilde aangeven die haar man niet durfde te maken.

Maar de onbekende bleef indringend haar man aankijken: hij was degene die moest beslissen.

‘Zeg op, wie kies je, anders vermoord ik ze allebei.’

Met zijn hoofd gebogen lag Nicola snikkend op zijn knieën, gebukt onder een ondraaglijke last.

Lucia porde hem met haar elleboog om hem wakker te schudden uit de verlamming die de ontzetting had veroorzaakt. Ze wierp hem een tedere blik toe, waarin alle woorden die ze hem had willen zeggen besloten lagen. Die blik was haar afscheid.

De man hield haar blik vast, zijn borstkas schokte van het huilen. Tranen biggelden over zijn van verdriet vertrokken gezicht.

‘Zij?’ vroeg de onbekende.

Nicola knikte.

De gemaskerde man haalde de trekker over. Door het schot, gesmoord door de geluiddemper, smakte Lucia op de grond. De kogel had haar vol in het voorhoofd getroffen, waardoor de muur met bloed werd bespat.

Hendrix schrok op, liep naar het lijk toe en begon eerst zijn

baasje te likken en vervolgens aan haar shirt te trekken, alsof hij haar uit die plotselinge slaap wilde wekken.

Terwijl vader en zoon zich radeloos en hysterisch jammerend op het levenloze lichaam van Lucia stortten, stond de onbekende op en bleef een paar tellen roerloos en zwijgend naar hen kijken alsof hij dat tafereel in zijn geheugen wilde prenten. Toen zei hij iets tegen de vader. Nicola was in shock en hoorde het niet eens. Toen hij weer bij zinnen kwam en zich omdraaide, was de moordenaar verdwenen.

Ook van het statief en de videocamera was geen spoor meer te bekennen.

Maar naast de zandloper had de man een schaar neergelegd.

De vader draaide zich om en keek in de grote ogen van zijn zoon.

Het was alsof hij erin verdronk.